

SÓC CATALÀ I VULL MORIR LLIURE!

Millor dit: Vull viure lliure fins a morir lliure!

**Tu, català, ¿vols morir pres com han mort
12 generacions dels teus avantpassats?**

**Tu, no-català, ¿vols que els catalans continuem
morint presos com morim de 1714 ençà?**

SÍ, EL QUE ESTÀ PASSANT ÉS MOLT GREU !

“Lluís, costa molt reconèixer que estem presos i que ens estan genocidant”,
em va dir un historiador conegut i amb àmplia producció literària,
després que parléssim intermitentment al llarg de gairebé tot un dia.
Dites aquestes paraules tan significatives,
es girà
i se’n va anar sense ni deixar-me el seu correu electrònic.

El que de nou està en joc en les grans mobilitzacions del poble català des de 2009 **ÉS MOLT IMPORTANT.**

El passat 8 d’octubre publicava en el meu blog [LA GOTA CATALANA PER RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](http://www.lagotacatalana.cat) (www.lagotacatalana.cat) l’article [Cada dia 185 catalans moren presos de Madrid. LLI-BER-TAT !!!](#)

Amb el que he après aquests darrers sis anys, ara sé -entre altres “coses” importants- que la meva germana, els meus pares, els meus avis i les deu generacions anteriors d’avantpassats meus han mort presos. I, ben segur, també sé que això no és pas “un problema familiar”. El meu és simplement un exemple concret de que **fa dotze generacions que els catalans naixem i morim presos de Madrid/Castilla/Estado-Español.** I, efectivament, **AIXÒ ÉS MOLT GREU!!!**

Això tan greu que jo desconeixia fa sis anys però que he anat “descobrint” pas a pas, gota a gota, continua sent ignorat per la immensa majoria de catalans (catalans bé per família, o catalans bé nouvinguts que per lliure decisió es consideren catalans).

En canvi, sé que això tan greu, **aleshores jo ja ho SENTIA**, i estic convençut que, anàlogament, la immensa majoria de catalans **ara ja ho SENT**. Però tinc molt clar que jo no ho SABIA pas, i estic convençut que la immensa majoria de catalans ara encara tampoc no ho SAP. He trigat sis anys en atrevir-me a escriure “JO VULL MORIR LLIURE!” i a continuació millorar-ho en “JO VULL VIURE LLIURE FINS A MORIR LLIURE!”.

Ha estat un procés gradual en que, com les capes d’una ceba, he hagut d’anar traient els obstacles que impedeixen arribar a veure la nostra real situació de poble sotmès des de 1714 i en procés accelerat de genocidi, a fer-me’n conscient, a atrevir-me a compartir-ho i a trobar una forma relativament adequada de fer-ho.

I... quins són aquest obstacles?

A ESCALA PERSONAL, i com em va dir l’historiador que poso com entrada, “costa molt reconèixer que estem presos i que ens estan genocidant”.

Però també costa reconèixer la veritat en situacions més “suaus” que estar pres i ser víctima d’un genocidi. Fa un parell d’anys em vaig trobar aquesta cita atribuïda a En Carl Sagan (1934-1996): **“Una de les lliçons més tristes de la història és aquesta: si estem sotmesos a un engany massa temps, tendim a rebutjar qualsevol prova que mostri que estem enganyats. Trobar la veritat deixa d’interessar. L’engany ens ha engolit. Simplement, és massa dolorós reconèixer, fins i tot davant nosaltres mateixos, que hem caigut en l’engany. Quant donem poder a algú sobre nosaltres mateixos, gairebé mai el podem recuperar.”**

Per comprendre millor el què passa, vaig voler completar aquesta important observació de Carl Sagan aportant elements des de la part activa de l’engany, i vaig afegir-hi:

“Però l’enganyador que ens ha enredat sí que sap la nostra situació, i sí que té present tots els components de l’engany, que en canvi nosaltres ignorem. Per això s’esforça a amagar, a esborrar, i fins i tot a falsificar, les proves de la seva ensarronada. I actua amb tota la duresa que consideri necessària per contrarestar qualsevol petita reacció que tinguem, doncs ell sí està molt amatent i veu els signes que revelen el risc que comencem a adonar-nos del que passa i acabar descobrint l’engany, i de seguida actua per neutralitzar-los. La seva pressió augmentarà a mesura que més temi que descobrim la veritat. I ens saltarà a sobre, pressionant, ridiculitzant-nos, amenaçant-nos, no permetent que respirem, que avancem en la comprensió de la nostra situació real. I sembla clar que com més gran sigui el benefici que treu de la nostra condició d’enganyats, més i més intensament actuarà per mantenir-nos en la nostra situació d’ignorants de la realitat, de la veritat.”

I si ara ho estenem **A ESCALA NACIONAL**, la “cosa”, per una part, s’agreuja, però per l’altre -i confio en que no sigui només un desig meu-, la solució pot ser més “senzilla” i més “ràpida”.

S’agreuja perquè

---l’enganyador és un “Estado-Castellano/Español” de molt més de tres segles d’experiència, ja que (segons la versió històrica imperant) va ser el continuador i l’expandidor del ja veterà “Estado del Reino de Castilla”, i això és enormement perillós

---la situació dura ja 303 anys

---l’engany va ser imposat a partir de l’11 de setembre de 1714 amb una ocupació militar i funcional brutal, amb matances massives i amb altres matances selectives i alligonadores (“ley del diezmo”,...) i altres terribles mesures repressives, de forma tal que

“En definitiva, en vista de la documentació utilitzada, pensem que hem de retre’ns a l’evidència que la repressió borbònica, perfectament planificada i sistemàtica des dels seus orígens, va ésser un dels primers intents a nivell europeu d’imposar una dictadura militar persistent

sobre un territori considerat rebel i irreductible. (...) L'estudi minuciós d'aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable".

(J. M. TORRAS, *Felip V contra Catalunya*, pàgines 19 i 20, Rafael Dalmau, Editor; subratllat meu).

---aquella ocupació militar i funcional s'ha renovat/reforçat diverses vegades (que em cal documentar; ajut!)

---la darrera, la franquista, va anar, a més, seguida d'una planificada invasió i ocupació amb tropes civils que ha convertit el poble català en (probablement; caldria confirmar-ho) el poble més envaït (com a mínim, europeu): s'ha més que duplicat la població de 1940 a 1980.

---la nostra ocupació militar i civil s'ha empitjorat enormement amb la gran invasió mediàtica que Madrid dirigeix estrictament controlant la minuciosa concessió de tota freqüència de ràdio, de televisió i de qualsevol sistema d'emissió i recepció. D'això no hi entenc ni gota, però segur és molt important; ajut!

---a més, anar veient al llarg de les dècades com se'ns ha enganyat en totes les qüestions importants (agafant alguns exemples recents: "Síndrome Tóxico Español" i "23-F" el 1981; "muntatge SIDA" el 1981... i continua!; "11-S" de 2001 als USA; "11-M" de 2004 a Madrid; "7-J" de 2005 a Londres; "Grip A" el 2009; tupinada al referèndum d'Escòcia el 2014; "17-A" de 2017 a Barcelona; etc.), m'atreveixo a afirmar que la democràcia és la negació de la veritat i de la llibertat, i resulta ser la forma més eficaç de control i de censura. I la democràcia, aplicada al poble català tan pels capítosts de Madrid com pels subcapítosts de Barcelona, s'està mostrant una forma molt més eficaç que el franquisme de dissolució de la consciència nacional.

I l'agreujament s'agreuja encara més quan vas adonant-te que **el problema principal no és Madrid** (ja que la seva obligació és mantenir-nos sotmesos) **sinó sobre tot, i amb conseqüències negatives molt més subtils i molt més profundes, Barcelona.**

M'ha ajudat a arribar a aquest plantejament tres experiències.

En primer lloc, i lògicament, la meua personal, que he anat escrivint a partir de juny del 2015 al meu blog www.lagotacatalana.cat, i que, resumidament, em porta a tres conclusions fonamentals: **1)** la necessitat de restablir la continuïtat amb els nostres més de mil anys d'Història començant a Conèixer els catalans d'abans de 1714; **2)** a buscar Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara; i **3)** com a conseqüència, els catalans NO hem de posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures.

En aquest camí meu s'hi van incorporar les altres dues experiències:

--- el maig del 2016, la vaga de fam indefinida per la independència començada el dia 3 de maig per En DAVID RAVENTÓS, i que va ser censurada, truncada i represaliada per TOTS els dirigents i *media* independentistes. Considero que aquesta vaga de fam per la independència, amb la deplorable conducta tinguda per TOTS (i si m'arriben excepcions, corregiré aquesta afirmació meua tan contundent) els independentistes-processistes, és l'acte polític/social/vital més important hagut a Catalunya a més, és clar, de les grans mobilitzacions del poble català, en particular de la resposta donada l'1-O. Amb la seva experiència de més de 30 anys de militància independentista, En David Raventós coneix personalment a gairebé tots els dirigents actuals i, viceversa, és conegut per ells; sap les seves tèrboles carreres polítiques que no dubta en afirmar que són en contra de la independència de Catalunya; i els repte a un debat públic. Té una informació única a la que es pot accedir escoltant els seus -amb el d'ahir, diumenge 18- ja 40 programes "*De Barcelona a la Catalunya lliure*", d'una hora cadascun, a una ràdio escocesa (NOTA: es troben posant "Radio Hadrian" en un buscador). Recentment ha constituït el partit "Directe 68".

--i, com ja he anat dient els darrers mesos, està jugant un paper molt-molt-molt important en la meua evolució la dilatada, intensa i valenta experiència de [LLUÍS MARIA XIRINACS](#), explicada de manera concentrada en les a prop de 900 pàgines del seu llibre *La traïció dels líders*, decisiu per entendre la nostra actualitat. En els seus tres volums: I – *La sembra laboriosa* (gener 1971-juny 1976); II – *Una pedregada seca* (juliol 1976 –juny 1977); i III – *La collita perduda* (juliol 1977 – anys 80), publicats entre 1993 i 1997, fa una detallada descripció de la conducta dels líders polítics (i de molts líders no-polítics). I la valoració final a que arriba des del punt de vista català, queda contundentment explicitada en el títol escollit: ni més ni menys que [LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS](#).

El passat 19 de febrer vaig incloure en l'article [Què és ser català?](#) aquests dos paràgrafs extrets de la pàgina 209 del III volum (versió electrònica; subratllats meus):

“Els líders polítics volien heretar l'autoritarisme franquista intacte. Se l'han repartit ignominiosament uns quants franquistes i uns quants antifranquistes. (...) Per mantenir-se en el poder, els franquistes han acceptat els antifranquistes com a còmplices, i viceversa. (...) La realitat és que en els anys 70 anàvem creixent en força democràtica i, tot d'una, com he deixat detalladament escrit, els líders antifranquistes retiraren descaradament el peu de l'accelerador de la lluita popular. Per conservar llur poder ja no necessitaven el poble. El desmobilitzaren, l'arraconaren, el castraren amb arts més fines que les del franquisme. (...) En realitat, esdevingueren els pitjors enemics del poble, per tal com havien estat els seus amics i ho continuaven aparentant.

(...)

Qui podria deslliurar-nos de la generació de la dita transició? I qui la podrà substituir, si ells han practicat durant els darrers vint anys (((NOTA: cal recordar que aquestes línies van ser publicades el 1997; ara probablement diria “els darrers quaranta-un anys”))), igual que el general Franco, una política de terra calcinada per a tot allò que pogués significar la més mínima expressió de voluntat popular?

Ara n'hi afegeixo aquests dos paràgrafs, impactants i molt clarificadors (subratllats també meus):

El primer paràgraf és del 14 de gener de 1977 (pg. 153 i 154 del II volum; subratllats meus):

“Tot això representava un enorme potencial de poder que calia que jo em jugués a favor del poble que me l'havia donat. Sempre he pensat que tots tenim una mica de poder i que de vegades espontàniament o institucionalment -en les eleccions- el cedim a mans d'un o de pocs. Això encara no és dolent. Dependrà de l'ús que facin els electes d'aquest poder que no és seu i de l'abandó de la vigilància per part del poble d'aquest ús. Jo tenia molt poder en les mans. Fins aquell moment havia fruit de la benvolença del poble i dels partits de l'oposició. Com es veurà tot seguit, me'l vaig jugar, aquest poder. A partir d'aleshores em continuà el favor del poble, però començà el declivi del suport que fruïa de la majoria dels partits. Abans la guerra era contra els franquistes. En aquell moment començà la guerra contra els meus. Hauria de sentir moltes vegades: «Tu no hi entens, en política. No t'hi has de ficar». De vegades els partits els sembla que la política només és cosa dels professionals, en contra del parer de Plató, que deia: «La política és una cosa massa important per abandonar-la a mans dels polítics.»

I jo afegeixo: «I encara més quan del que es tracta és de recuperar la llibertat, que no és una qüestió simplement política encara que, lògicament, tingui aspectes polítics i també impliqui conseqüències econòmiques».

El segon paràgraf correspon a quatre mesos més tard, el 15 de maig 1977 (pg. 244 i 245, II volum):

“Aquella mateixa nit vaig emprendre una irreflexiva, absurda, dolorosa i desesperada vaga de fam. La primera acció meua en què els adversaris eren els meus antics companys de lluita antifranquista. No seria la darrera. A partir d'ara, l'enemic “nacional i de classe” era més a prop. Aquest dia marcava un canvi fonamental de la lluita. La mort en la nostra societat no només amenaçava des de fora. També ascendia feréstega des de dintre”.

Posa els pels de punta, oi? Doncs especialment clarificador és [el seu curt acomiadament](#):

ACTE DE SOBIRANIA

“He viscut esclau setanta-cinc anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia) des de fa segles. He viscut lluitant contra aquesta esclavitud tots els anys de la meua vida adulta. Una nació esclava, com un individu esclau, és una vergonya de la humanitat i de l’univers. Però una nació mai no serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa. Amics, accepteu-me aquest final absolut victoriós de la meua contesa, per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble. Avui la meua nació esdevé sobirana absoluta en mi. Ells han perdut un esclau. Ella és una mica més lliure, perquè jo sóc en vosaltres, amics!”

Barcelona, 6 d’agost de 2007, Lluís Maria Xirinacs i Damians

I el llibre acaba amb aquesta invitació (de nou, subratllats meus):

“Amic lector, no vull acabar aquest llibre com manen les ordenances. Em limito a suspendre'l de mode intencionadament sobtat. Resta ben obert. En algunes coses et podria servir de manual de reflexió i d'acció. Es va perdre una prometedora collita. Preparem-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teua pròpia vida.”

I aquí recupero el que abans he deixat apuntat en l’aire: **A ESCALA NACIONAL, la solució pot ser més “senzilla” i més “ràpida”** que no pas a escala personal.

Per què? Doncs justament perquè, malgrat estar sotmesos i presos des de fa 303 anys, i de patir un genocidi des de molt abans de 1714, **CONTINUEM SENT UN POBLE**, i no qualsevol poble sinó un poble molt especial: **EL POBLE CATALÀ**. I ho sento per a qui, català o no-català, consideri que això és suprematisme o racisme o el substantiu desqualificador que es vulgui utilitzar. Pel contrari: és tan sols una conclusió lògica derivada de **COMENÇAR** a superar la baixíssima autoestima (i, paral·lelament, l’altíssim autoodi) que Madrid/Castilla/Estado-Español ens ha inculcat **SISTEMÀTICAMENT** i de totes les formes possibles des de molt abans de 1714 (i cada dia en tenim nombrosos exemples que són silenciats pels... nostres líders actuals!).

Considero que el simple fet de que encara estiguem dempeus (molt degenerats, sí, però dempeus) malgrat la persecució sistemàtica rebuda i que continuem rebent (sense necessitat d’esperar a la recent implantació del 155), només es pot explicar pel molt forts que érem en tots els sentits i en tots els àmbits, i durant molts segles.

I l’actuació decidida d’una minoria que, resumint-ho, **VOLEM QUE EL PRINCIPAT DE CATALUNYA RECUPERI ARA LA LLIBERTAT**, obre la immediata perspectiva personal i vital d’experimentar LA LLIBERTAT de la que han estat només un tast les *Consultes sobre la Independència* fetes des del 2009, o el “ficar un paper mullat en una caixa de cartró” el 9-N, o participar en les massives Diades o en els concerts, o enfrontar-se a les porres l’1-O, o altres.

Aquestes experiències recents (i d’altres no tan recents) i el fet que **SENTIM** la nostra situació **REAL** malgrat les cortines de fum independentistes-processistes i els **Enfrontaments que amaguen la veritat**, fa que jo sigui optimista però també realista, i afirmi que si comencem a fer circular amb força les tres experiències que he mencionat, en poc temps, en molt poc temps, el **SENTIR** passarà al **SABER**, i **TOTA LA SITUACIÓ POT GIRAR RÀPIDAMENT**.

I la nostra activitat passarà del camp no-català de “**Independència = qüestió política**”, al camp català de “**Recuperar la llibertat = qüestió vital**”. I això ens farà invencibles, i aleshores demostrarem que el pronòstic d’En J. M. Torras era equivocat, i aconseguirem **RE-NACIONALITZAR LA NACIÓ CATALANA**.

Barcelona, 20/3/18 Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com www.lagotacatalana.cat

PD: Tinc molt interès en saber la teua reacció quan llegeixis aquest text.